העולם הזה מלווה את „מלכת החיוך 1955"

שכר החיוך

עם כובע-טמבל הצטלמתי בו
הצמח המוזר בצד ימין של הת
(הם כחולים-לבנים), אבל כש

אחרי ארוחת בוקר אני יו
מרוגזת. הבאתי עמי לבית-המל
לאנשים והם שכחו להחזירם

המיבצע המשותף הגדול של מערכת „העולם הזה" וחברת התמרוקים „תיא" הגיע לסיומו. בעוד ששתי הסגניות התכוננו לכלות את חופשת סוף-השבוע במלון „הנשיא" הירושלמי, יצאה עדנה כץ, המלכה, למסע-הנצחון שלה. היא הצטיידה במיטב המלבושים, חלומה של כל נערה עירונית, והעתיקה את חצר-מלכותה למשך שבוע ימים אל מלון „רמת-אביב".

שם, במלון הגדוש תיירים מחוץ-לארץ בגיל העמידה ואחריו, זרח חיוכה של עדנה כץ כשמש ישראלית: גם הסנוב הגדול ביותר לא יכול היה לעמוד מול הפשטות הקורנת של צברית טבעית וכלתי-מאופרת, שלא הצטעצעה כגינוני-חן, ולא שיחקה את התפקיד של נערת-זוהר הוליבודית, אלא נשארה את אשר היא: נערה ישראלית.

אך הבה נשמע את סיפורה שלה.

מאת **עדנה כץ**. מלכת-החיוך, 1955

זאת אני. בסלון בת-אדם ברחוב בן-יהודה בתל-אביב, מדדו לי ערימה של בגדים. כתרומת הסלון למיבצע. בסוף מדדו לי בגדים. בשביל זה עינו אותי חצי שעה. היה כדאי.

לפני חודש יצאתי עם חבר למלון תדמור ב-הרצליה. רקדתי ואכלתי סאלאט פירות (אני לא שותה). פתאום ניגש אלינו צלם שהכיר את חברתי. הוא אמר שהוא מצלם בשביל „מיבצע חיוך" של העולם הזה, והתחיל לצלם את חברתי.

אחר-כך רצה לצלם גם אותי. סירבתי. החלטתי שיש לי פרסומת מספיק גם בלי זה. אבל הוא התעקש, ואחד מחברי הפציר בי. הסכמתי. מה היה לי להפסיד? שכחתי מיד מהכל.

אחרי שבוע קניתי את העתון וראיתי תמונה מחרידה. זו היתה אני. לא חשבתי שאוכה כמבצע.

אני בדרך כלל לא מחייכת כשאני לא רוצה. לפ-עמים נחמד לחייך ולפעמים לא. זה תלוי במצבי הרוח. חברה עליזה, אנשים נחמדים, בדיחות נח-מדות, סרט טוב (כמו חמש רגליים לכבשה, ראיתם את זה?) — מזה אפשר לחייך.

אני בת 18 וחצי. כשנולדתי קראו לי הורי בשם לילית. אבל הסבא שלי אמר לאבי שזה לא יתכן, כי לילית היא שדה המסמלת את הלילה. לכן סבא קרא לי עדנה, ולא יצאתי שדה.

דעתי על עצמי? בעצם, אין לי דעה. אני נר-תנת לאחרים להחליט. אני בצבא. יש לי דעה חי-ובית מאד על הצבא. הוא נותן לאדם לעשות את צעדיו העצמאיים הראשונים בחיים. עד ש-בחורה באה לצבא, היא עוד שייכת לבית. כל בחורה יכולה להתיחס לצבא בדרך משלה. אני לקחתי את הצבא כמו שהוא. זה בסדר.

יש לי עוד שנה וחצי. אני לא יודעת מה אעשה אחרי כן. אני רוצה ללמוד. מלאכת-יד. יש לי כשרון לזה מילדות. אני תופרת לעצמי את הכל לבד. אני רוצה ללמוד לעשות עבודה בידיים, לא במכונה. איני רוצה להיות כוכבת ולא דוגמנית.

אני עוד לא חושבת על נשואין. זה עוד רחוק ממני.

גמרתי את גמנסיה הרצליה בתל-אביב. הייתי הכי עצלה בכיתה. לא אהבתי ללמוד שום דבר. פחות מהכל מאתימטיקה. אהבתי ציור. גם זמרה.

אני אוהבת לרקוד. כל הריקודים, לא משנה לי איזה. אבל לא את הריקודים שזיזה (שפיר) רו-קדת. אני גם רוקדת ריקודים עממיים. אבל לא הייתי אף פעם בתנועת-נוער. רק הייתי במכבי. הדרכתי שם נוער. אני לא יודעת מה. איני נמ-שכת לקיבוץ, למרות שיש לי דוד במשמר-העמק ודוד שני בכפר-מנחם.

אני אוהבת לקרוא ספרים היסטוריים. איני יודעת איזה ספר אהבתי יותר מכולם, כי אני קוראה היום ושוכחת מחר.

אני מעשנת, אבל לא הרבה. איני יודעת כמה. התחלתי בגיל 17, אחרי גמר הגימנסיה. התחלתי לבד, כשהייתי לבד בבית. לא רציתי שאם אהיה בחברה אעשן ואתחיל להשתעל. אבל אני לא מתאפרת. רק שמה אודם על השפתיים.

זה הכל. מה אני יכולה לעשות? החיים שלי לא מעניינים.

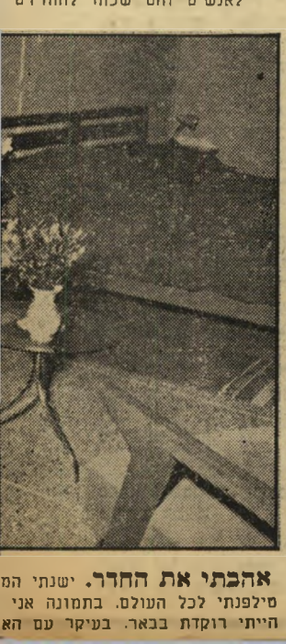

אהבתי את החדר. ישנתי המ
סילפנתי לכל העולם. בתמונה אני
הייתי רוקדת בבאר. בעיקר עם הא

אני חותמת. הרגשתי כמו ליידי כשחתמתי את שמי בספר האורחים של מלון רמת-אביב. כתבתי שהמקצוע שלי חיילת, ושהנתינות שלי „ישראלית", ונתנו לי את חדר 124. את חיימקה, העומד במדים מאחורי, הכריח הצלם לעמוד שם. הוא דווקא לא התלהב ביותר מזה.

האנשים התקהלו בחוץ כשיצאתי מסלון בת-אדם נושאת על זרועותי בשתי חבילות את הרכוש הגדול שזכיתי לו. אגלה לכם בסוד שהצלם אסף את האנשים למען הרושם.